

SUPLEMENT
LI 184 febrer 2023

LLUITA
INTERNACIONALISTA

Situació política i tasques

XVI Conferència

18-12-2022

LI
Lluita Internacionalista

Unidad Internacional de los y de las Trabajadoras-Cuarta Internacional (UIT-CI)

I. Situació política internacional

1.1.- La guerra accelera la crisi del sistema capitalista internacional. La crisi oberta el 2008-2009 mai no es va arribar a superar, malgrat les astronòmiques xifres de diners públics injectats en el sistema econòmic i en la banca en particular. El 2019 tots els indicadors ja anunciaven un nou agreujament, i el 2020 la pandèmia va provocar una caiguda brusca del PIB i una retallada accelerada de la producció.

La recuperació de la producció el 2021 va ser només parcial, condicionada per la forta contracció de la producció precedent i els dubtes sobre la seva continuïtat. Va començar a haver-hi escassetat d'alguns productes i matèries primeres, com semiconductors per l'escassetat d'aigua i la gran sequera que pateix Taiwan. A això es va unir l'especulació i la voluntat de les empreses de recuperar els beneficis perduts durant la pandèmia, provocant una alça de preus, especialment de productes energètics. I el 2022, només va faltar la invasió de Rússia a Ucraïna per acabar d'agreujar la situació, amb les dificultats d'abastiment en productes energètics i d'alimentació.

1.2.- La contraofensiva ucraïnesa acorrala Putin. Si la guerra hagués durat tres dies, com Putin preveia, la invasió hauria suposat una condemna formal i algunes sancions per part dels altres imperialismes, però sense anar a més, com es va veure el 2014 amb l'annexió de Crimea per Rússia, a Bielorússia o Kazakhstan o abans a Txetxènia. Però la resistència del poble ucraïnès va canviar el guió i va trastocar els plans, no només de l'imperialisme rus sinó també els d'EUA i els dels altres imperialismes alineats a l'OTAN.

La recent contraofensiva ucraïnesa de setembre aprofundia les contradiccions de Putin que, davant la falta de soldats, decretava un alistament obligatori parcial, cosa que va provocar fortes reaccions de protesta. Van créixer les crítiques a Putin i als alts comandaments. El Kremlin va respondre amb més repressió interna, accelerant els tràmits d'annexió dels 4 territoris que ocupa a Ucraïna, el canvi a la direcció militar i una onada d'atacs a les infraestructures ucraïneses per crear la por i el caos entre la població civil. Però de moment no ha canviat el curs de la guerra.

1.3.- L'imperialisme intenta treure rèdit a la defensa ucraïnesa. L'OTAN i l'imperialisme, que venien de la derrota humiliant a l'Afganistan, després de la declaració reiterada de no intervenir directament a la guerra d'Ucraïna, intenten treure partit de la resistència ucraïnesa, per recuperar una certa credibilitat internacional. Després de les primeres setmanes, van començar a enviar armament defensiu a Ucraïna.

La cimera de l'OTAN a Madrid al juny, va escenificar la resurrecció d'aquesta organització criminal de l'imperialisme que, si fins ara estava en estat de «mort cerebral»—com havia dit Macron—, ara passava a tramitar l'ingrés de Suècia i Finlàndia (impensable abans de la invasió de Putin) y obligava a un augment dels pressupostos de defensa de tots els països membres. Certament una derrota de Putin significaria no només la seva caiguda, sinó també una possible reactivació dels moviments a Bielorússia i Kazakhstan. Els imperialismes nord-americà i europeus intentarien treure partit momentani, però una victòria ucraïnesa obriria una via als pobles davant de tots els imperialismes. Per això l'imperialisme no està lliurant armament ofensiu que pugui acabar de decantar la guerra.

1.4.- La nostra solidaritat amb la resistència del poble ucraïnès. Donem el nostre suport a la resistència del poble ucraïnès contra la invasió, des de les campanyes de solidaritat i amb el suport concret a l'esquerra política i sindical ucraïnesa. Ho fem des de la denúncia de l'OTAN i la política dels governs alineats amb l'imperialisme nord-americà. Ho fem des d'una posició independent del Govern neoliberal i pro OTAN de Zelenski. Amb la *Campanya Solidaritat*, amb les iniciatives cap els sindicats ferroviaris i de miners y amb el debat amb el *Moviment Social*, en el procés de construir-se com a partit. Denunciem la utilització que els governs fan de la resistència ucraïnesa i el cinisme i el racisme que han demostrat a la seva frontera amb el tracte als refugiats i refugiades ucraïneses en comparació amb el que es dona a la migració d'Àfrica o Àsia. La solidaritat s'estén als i les russes i les bielorusses que s'expressen contra la guerra, i que són fortament reprimits per Putin i Lukashenko.

1.5.- La correlació de forces entre els imperialismes. L'imperialisme nord-americà ve de la derrota a l'Iraq i a l'Afganistan, les dues darreres operacions a gran escala. L'imperialisme rus va retenir i va augmentar el seu pes a Síria i a la regió, mentre aconseguia ofegar els moviments populars a Bielorússia i Kazakhstan. Però l'intent de sotmetre sota el seu control Ucraïna, aprofitant l'afebliment de l'OTAN, se li està tornant en contra. Xina està a veure-les venir, en una posició d'equilibris intentant jugar a dues bandes, encara que els EUA utilitzen aquesta ambigüitat per consolidar-la com a part del «front del mal» (resolució de l'OTAN de juny, Madrid).

La política de les sancions i el boicot al gas i al petroli rus perjudica més Alemanya i la UE que als EUA. Al contrari, els EUA estan exportant gas líquid a Europa en quantitats importants. Aquest reforçament relatiu de l'imperialisme nord-americà davant els imperialismes europeus, Rússia i la Xina, malgrat la traducció immediata en el reforçament del dòlar, no li permet restablir el paper de gendarme inqüestionable que exercia fa unes dècades.

1.6.- Les conseqüències de la destrucció ambiental capitalista. El canvi climàtic està provocant fenòmens extrems, sequeres i incendis, pluges torrencials i inundacions, amb efectes catastròfics per a la població. Però no només és el canvi climàtic. Amb la desforestació i la desertització d'amples zones, és també la megamineria i la brutal contaminació dels sòls, els oceans i l'aire, la que amenaça amb un punt de no retorn les condicions d'habitabilitat d'amples zones del planeta. Noves variants de virus com la Covid19 són també conseqüència de la pressió cada vegada més gran sobre la naturalesa, per la qual cosa els científics preveuen que episodis com el de la Covid 19 no seran una excepció en el futur.

L'accés a l'aigua, la higiene i el sanejament és responsable del 50% de la desnutrició mundial. A nivell mundial, més de 1.420 milions de persones, entre les quals 450 milions de nens, viuen en àrees d'alta o extrema vulnerabilitat a l'aigua. És imprescindible i urgent aturar aquesta maquinària de destrucció ambiental que suposa el capitalisme per establir un sistema econòmic capaç d'establir el control social sobre els mitjans de producció i restablir una relació d'equilibri entre la utilització dels recursos naturals i la seva conservació.

1.7.- Fam i crisi alimentària. El recent informe de les Nacions Unides estima que **la fam va augmentar fins als 828 milions de persones el 2021**, 46 milions més que el 2020 i 150 milions més des del brot de la pandèmia. 2300 milions de persones al món (29,3%) es trobaven en situació d'inseguretat alimentària el 2021, 350 milions més que el 2019, però afectava el 39% de les dones del món, aprofundint la bretxa de gènere. El Sudan del Sud, el Iemen, Etiòpia i Madagascar compten amb al voltant de **9,2 milions de persones desplaçades**. La invasió russa d'Ucraïna reforça aquesta tendència a l'encariment dels preus dels cereals, fertilitzants, petroli i gas, i serà un element més que estengui la gana al món i els moviments migratoris.

La desigualtat entre pobresa i riquesa extrema no deixa d'aprofundir-se. **El 10% de la població acumula el 76% de la riquesa global el 2021.** I entre aquests, el 0,01% de la població, en prou feines **500.000 persones, controla l'11% de la riquesa mundial, creixent des de la pandèmia.** La concentració del capital, que és una característica directa de l'època imperialista del capitalisme tal com la va definir Lenin, adquireix dimensions astronòmiques. Si al començament del 2000 el negoci financer d'inversors i especuladors movia 51 bilions d'euros, 20 anys després mou 226 bilions d'euros, gairebé tres cops el PIB mundial.

1.8.- La inflació i la pujada de salaris. La inflació s'ha disparat: als Estats Units un 8,2%, a Gran Bretanya un 10,1%, a la Unió Europea un 10'8%, amb pics d'un 17% als Països Baixos, gairebé un 11% a Alemanya, o entre un 22% i un 25% als estats bàltics. **L'elevació de preus és un mecanisme que descarrega el pes de la crisi sobre la classe obrera i classes populars, amb un empobriment brutal.** Per part seva, els beneficis de les grans empreses han crescut, particularment els de les energètiques. La lluita pel manteniment del poder adquisitiu de salaris i pensions es converteix en una condició de supervivència per a milions de treballadores i treballadors. El capital aprofita cada crisi per procedir a una nova concentració de capitals per tal d'augmentar els seus beneficis: noves deslocalitzacions, retallada de condicions laborals, una nova espoliació dels diners públics—a través del deute públic—que es prepara a curt termini, noves polítiques d'ajust pressupostari i retallada de les prestacions socials.

Les polítiques d'elevació de tipus dels bancs centrals imperialistes es converteix en un mecanisme més per descarregar la crisi sobre les classes populars, aquesta vegada aprofundint la recessió. L'argument que donen de que, reduint el poder de compra, amb la reducció de la demanda els preus baixaran, és fals, ja que són essencialment els beneficis empresarials i no les rendes dels i les treballadores les que empenyen a l'alça els preus. Cal exigir amb la mobilització als governs que imposin el control de preus dels productes bàsics i la nacionalització de les empreses estratègiques, com les energètiques i la banca, sota control dels treballadors/es.

1.9.- L'estagnació: inflació + recessió. L'elevada inflació, més un risc de recessió global, és l'anomenada estagnació, un fenomen que desmunta els mecanismes tradicionals dels bancs centrals per regular els fluxos monetaris: si intenten aturar la inflació aguditzen la recessió, si no ho fan, la inflació es menja el creixement. L'FMI preveu que nombrosos països entrin en recessió el 2023, la qual cosa portarà a fortes tensions socials, ja que a l'actual lluita pels salaris se n'afegirà una altra sobre la defensa dels llocs de treball. El capital descarrega sobre els i les treballadores la factura de la crisi amb polítiques de gana i misèria.

Per trobar el precedent d'una estagnació cal recular a la crisi dels 70. La caiguda de la taxa de benefici, motor de l'economia capitalista, precipitava el final del procés d'acumulació capitalista de la postguerra. El va acompanyar un retrocés imperialista a tots els flancs: Vietnam, Iran, Nicaragua..., una alça generalitzada del moviment obrer i la lluita antimperialista. Per revertir aquesta situació, l'imperialisme va desplegar l'anomenada globalització, una **mundialització del capital**, invertint el flux del capital que anava de les metròpolis als països colonials i semicolonials, per passar a aspirar el capital des dels països imperialistes, amb instruments com el deute extern i els elevats tipus d'interès, que van provocar fortes fugides de capitals cap als països imperialistes. Alhora, l'imperialisme va implementar l'anomenat **neoliberalisme** contra la classe obrera, amb un atac directe a les condicions laborals: baixada de salaris, extensió de la precarietat, privatitzacions massives d'empreses i serveis públics... Tot això va anar acompanyat de la **restauració del capitalisme** a l'URSS, l'est europeu i la Xina, permetent una integració completa del capitalisme en un terç de la humanitat on el capital havia estat expropiat. La restauració a la Xina va ser fonamental per a una gran deslocalització de la indústria, amb una forta elevació de la plusvàlua absoluta. Moltes d'aquestes mesures són irrepetibles, però l'ofensiva del capital per recuperar la taxa de benefici està assegurada. També la resistència dels i de les treballadores i els pobles.

1.10.- La burgesia es prepara per a xocs més decisius.

L'**extrema dreta**. La burgesia es prepara per a una intensificació de la lluita de classes i procedeix a una reorganització de les seves forces polítiques escorant-les cap a l'extrema dreta. Sovint se la tipifica als mitjans de comunicació de **populismes**, però no tenen res de «populars». Per posar l'exemple de l'Estat espanyol, el 2021 Vox va ingressar més diners d'aportacions que tots els altres partits parlamentaris junts. Darrere de l'extrema dreta hi ha un sector del gran capital financer. Això vol dir que arriba el feixisme? No, de moment. Ni Trump, ni Bolsonaro, ni Le Pen, ni Orban són feixisme. Això no és una anàlisi de les seves opinions o del que voldrien ser, sinó del que els permet la lluita de classes en el seu estat actual. I perquè aquestes opcions, o altres, possessin sobre la taula el feixisme, cal una derrota de la classe obrera. Avui no poden prescindir dels instruments clàssics de les democràcies parlamentàries i activar el control directe del carrer, encara que endureixin els atacs a la classe obrera i als sectors populars i ataquin llibertats democràtiques.

1.11.- La reacció del moviment obrer i els pobles.

A Sri Lanka, les masses van fer fora el Govern davant la fallida econòmica generalitzada. L'agreujament de les condicions econòmiques reactiva la lluita per les llibertats democràtiques. A l'Iran, la rebel·lió encapçalada per les dones, després de l'assassinat de la jove kurda Mahsa Amini, posa en perill el règim dels aiatol·là. El règim iranià respon amb més repressió i mort. Una hipotètica caiguda del règim tindria una forta repercussió a tota la zona (Iraq, Síria, Líban...). A Palestina, una nova generació d'activistes, fora del control de l'Autoritat Palestina, Fatah i Hamàs, enfronta l'ocupació israeliana.

Hi ha hagut fortes mobilitzacions a l'Equador, al Perú o a Haití. Totes aquestes mobilitzacions han acompanyat un gir a l'esquerra en els processos electorals recents a Amèrica Llatina. A Haití, la lluita sostinguda contra el Govern ha provocat que aquest demanés una intervenció militar a l'imperialisme. Rebutgem qualsevol intent d'invasió d'Haití.

A Europa van començar les protestes al juny: per un augment de salaris en el transport aèria a França, els de Lufthansa i als ports alemanys del Mar del Nord a Alemanya, als ferrocarrils en una vaga, els portuaris de Felixstowe i al metro de Londres a Gran Bretanya. A França hi va haver vagues generals el 29 de setembre i el 18 d'octubre, al calor de la forta vaga indefinida de les refineries. Hi ha hagut grans manifestacions a Roma i a Lisboa. Grècia es prepara per a una vaga general al novembre.

1.12.- Reconstruir la IV Internacional.

Davant l'agudització de la lluita de classes a nivell internacional és més urgent que mai avançar en la construcció d'una Internacional Obrera revolucionària; per a nosaltres aquesta tasca s'identifica amb la reconstrucció de la IV Internacional. En aquest camí, cal aixecar la **solidaritat** amb els i les treballadores i els pobles que lluiten. Amb acords **d'unitat d'acció** davant les tasques que exigeix la lluita de classes, com a Ucraïna o ara a l'Iran. Avançar en acords per **unificar els i les revolucionàries**, com el FIT-U a Argentina i a escala internacional. I així mateix, continuar construint la Unitat Internacional de les treballadores i treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI) com a motor d'aquest procés de reconstrucció.

II. Situació a l'estat espanyol

2.1. Empobriment de la classe obrera i sectors populars: reforma laboral. Les xifres parlen per sí mateixes, i darrera de cadascuna, hi ha el patiment de la classe obrera. La pobresa energètica afecta a 5,1M persones (el 22% els dos darrers anys) i supera en morts (7.100 a l'any) els accidents de trànsit; els desnonaments no s'aturen (més de 11.000 fins al juny, dels quals el 22,3% a Catalunya, la majoria a Barcelona) i els sense-sostre, arriben gairebé als 38.000, i si els sumem els que ho fan a refugis o habitatges insegurs, arriben, només a Catalunya, a 53.118.

El risc de pobresa i exclusió social ha escalat fins al 27,8% (l'infantil el 33,4%, 889.000 criatures), i creix entre els treballadors amb ocupació fins al 17,9% -a 2021, ara superior- .

2.2.- Inflació disparada. La inflació va tancar al setembre amb el 8,9% interanual, després d'aconseguir el 10,8% al juliol. Com hem assenyalat a l'apartat internacional, aquesta és una mesura del capital que carrega la crisi sobre els i les treballadores, empobrint-los brutalment. Yolanda Díaz, Ministra de Treball, va reconèixer que «el 83% de la pujada de la inflació ve dels beneficis empresarials i no dels sous». Plou sobre mullat, tot i així, els convenis signats es van tancar aquest 2022 en el 2'5% i només el 15% compta amb clàusules de revisió salarial. Les pensions van créixer entre el 2,5 i el 3. I encara que s'ha assolit el 8,5% per al 2023, la nova revisió, segons acord entre Govern i CCOO i UGT, inclou l'aprofundiment de les pensions privades d'empresa. Per a funcionaris es signava un acord de fins al 9'8% en tres anys.

I, com assenyalem a l'apartat internacional, **es prepara l'estagnació**, si s'hi sumen recessió a aquesta situació d'inflació, cosa que afegiria acomiadaments i tancaments. El 25/10/22, l'AIREF adverteix de l'entrada en recessió tècnica el quart trimestre del 2022 amb la caiguda del PIB a un 0,2% i un 0,3%, tot i que ha reconegut que el deteriorament de la resta de països europeus està sent «molt intens», cosa que pot portar a «reavaluar» aquestes estimacions. Per al primer trimestre del 2023, les taxes serien, al principi, similars a les del quart del 2022, tot i que tot dependrà del context. L'OCDE augura un lleuger creixement posterior que portarà a tot just un 1,9% el conjunt de l'any 2023.

2.3. Beneficis milionaris: els rics, més rics. Oxfam, a finals de maig, denunciava l'augment dels mil milionaris a l'estat durant la pandèmia i que els que ja ho eren abans, s'han enriquit 6,8M d'euros al dia entre el 2020-2022. Al juny del 2022, l'1% més

ric a Espanya concentra el 17% de la renda nacional, més que el 50% més pobre. I és que, des d'abans de la guerra d'Ucraïna i els problemes de subministrament de gas i petroli, ja teníem l'augment de preus de les matèries energètiques. **Aquests augments de preus han estat acompanyats per una forta pujada de beneficis empresarials, sense cap incompatibilitat entre augment de costos i beneficis.** Les 4 principals energètiques (Naturgy, Endesa, Repsol i Iberdrola) van tancar el 2021 amb més de 14.000 milions de beneficis. Els de les empreses cotitzades el 2021, marcaven un rècord històric de 64.021 milions d'euros, i el primer semestre 2022, augmentaven un 7,4% amb 27.410 milions més –si mirem, l'EBITDA, *Earnings Before Interest Taxes Depreciation and Amortization*, beneficis bruts, l'augment de beneficis és del 21,2%, 48.868 milions més! -. **Els grans bancs el primer semestre van disparar els beneficis un 26,4%, fins als 581,9 milions d'euros**, segons la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV)...

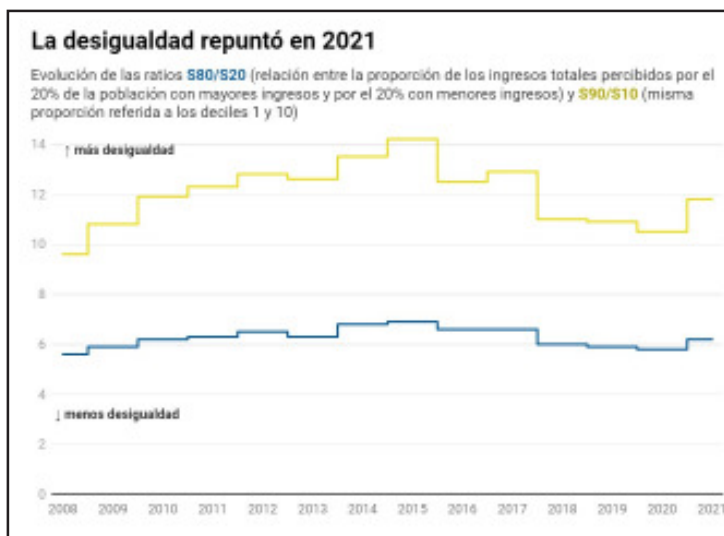
L'evolució de la distribució de la renda nacional, entre els salaris i l'excedent brut d'explotació o beneficis empresarials, expliquen bé la lluita de classes per l'excedent o la plusvàlua. Entre 1967 i 1977, els salaris van passar del 60% a prop del 70% de la renda nacional. Van ser anys de lluites, d'alça no sols del moviment obrer. Però van arribar els Pactes de la Moncloa i més i més acords de contenció salarial. **El 2019 les rendes salarials s'emportaven ja només el 51%.**

2.4. Al costat de la reforma d'Escrivà de les pensions, amb l'impuls de les d'empresa i la pròrroga dels anys de cotització, **la reforma laboral de Yolanda Díaz és més precariatat.** Aquest empobriment de la classe obrera també és **el resultat**

de la recent Reforma Laboral, una estafa a la classe obrera, després que el Govern s'hagués compromès a derogar la Reforma Laboral del PP del 2012. La nova reforma generalitza contractes indefinits, però al no encarir l'acomiadament, augmenta la rotació. Al maig, amb cinc mesos de vigència de la reforma laboral, es va necessitar la **signatura de 49 contractes per crear un lloc de treball**, i es generalitzen els de temps parcial i fixos discontinus (51% entre tots dos). Aquests darrers, que només treballen uns mesos a l'any, han augmentat un 1.000% respecte al 2018, i no consten com a aturats mentre no treballen. Al setembre, **la durada mitjana dels contractes s'havia reduït un 20%** respecte a un any abans, baixant dels 50 dies, mentre que s'havien disparat en un 902% els acomiadaments en període de prova, un 234,7% els acomiadaments per causes objectives, un 170% els disciplinaris, així com les baixes voluntàries (258,7%) i involuntàries (320,9%).

En conclusió, amb la reforma, ha pujat la precarietat i, per més que pugi el salari mínim, si no es treballen prou dies i hores, no s'arriba a final de mes i la taxa de pobresa augmenta. Per a més cinisme, el govern PSOE-IU-Podemos presumia de baixar l'atur de 3 milions, sense dir com la precarietat desvirtua aquest aparent èxit: el 2008, amb 3.207.900 aturats, es van registrar 9.100M d'hores treballades, davant dels 8.500M

l'augment de l'SMI per la mateixa reforma laboral, i el «suggeriment» de Yolanda Díaz a les grans superfícies que oferissin una cistella bàsica, cosa que a més de no tallar el problema d'arrel, controlant preus d'agroalimentàries i distribuïdores, enfonsava el petit comerç, sense respondre tampoc als

problemes del primer sector.

Les mesures adoptades han estat pedaços assistencialistes, populistes, com la rebaixa d'impostos a la llum i el gas, la subvenció dels 20 cèntims pel litre de benzina, el xec de 200 euros per a les rendes més baixes o la reducció del preu del transport públic, que no només perpetuen els negocis de les grans companyies, sinó que, lluny de donar una solució real a la classe treballadora, amplien fortament el deute públic. Només les subvencions al transport augmentaran un 25,7% als PGE, fins als 3.419 milions d'euros, com a conseqüència de l'extensió a tot el 2023 dels ajuts a Renfe, «Cercanías» i «Rodalies». Suposen un traspàs enorme de diners públics a mans d'empreses privades. Sense una intervenció de preus i beneficis – o la nacionalització d'aquestes companyies estratègiques– no es resol el problema de fons. Les úniques mesures que van en aquesta direcció són els lleugers canvis a l'IRPF i els nous impostos per a les elèctriques de l'1'2% dels seus ingressos, que preveu recaptar 2.000 milions d'euros i l'equivalent a la banca que en recaptarà 1.500 milions més, és a dir, una ínfima quantitat de l'enorme augment dels beneficis.

CONTRATOS		Variación (%)	
		Mensual	Anual
Indefinidos	513.677	62,1	102,5
Temporales	1.158.164	2,8	155,7
Totales	1.671.841	15,8	19,1

CONTRATOS INDEFINIDOS POR JORNADA Y TIPO		Variación (%)	
		Mensual	Anual
A tiempo completo	260.822	49,9	102,5
A tiempo parcial	146.853	54,1	155,7
Fijos discontinuos	106.002	122,8	405,6

FUENTE: Ministerio de Trabajo
J. AGUIRRE | EL MUNDO GRÁFICOS

d'ara.

2.5.- La política del govern PSOE-PCE/IU-Podemos, obre les tisores de les diferències socials. Ja hem assenyalat la traïció al compromís de derogar les reformes laborals amb «l'estafa a la classe obrera» aprovada gràcies al suport de Ciutadans i un vot del PP. La política pro-patronal que ja s'havia aplicat durant la pandèmia, es perllongava ara amb els ERTOS «per necessitats de producció», al servei de les multinacionals i de continuar maquillant la realitat de l'atur. A ells va seguir l'escàs efecte de

2.6.- Pacte de rendes i «contenció» salarial. Però si no s'han controlat els preus –ni tan sols de les energètiques, en el capítol dels quals, es redueixen els impostos, però no els beneficis; ni dels lloguers als quals es subvenciona amb diners públics, però sense tocar els fons voltors-, sí que es pretén controlar la pujada de salaris, un altre cop al servei de la patronal amb l'anomenat Pacte de Rendes impulsat des de Brussel·les. I, es digui així o no, aquesta és la política que amb la indispensable

col·laboració de CCOO i UGT ja s'està aplicant. Unai Sordo, secretari general de CCOO advertia que «no és realista demanar una pujada del 10% dels salaris com ho fa la inflació», com a molt demana clàusules de revisió salarial.

Per a la negociació col·lectiva, CCOO i UGT presenten demandes del 3'5% al 4%, lligant a més els dos anys següents amb pujades similars. Argumenten que una pujada dels salaris del 10% podria desencadenar un augment dels preus sense fre, com si amb la pujada de l'IPC i la inflació del 10%, la patronal ja no s'estigués assegurant els beneficis, com demostren les xifres. Després de l'acord del Govern amb CCOO i la UGT per als i les funcionàries, han pactat la majoria de convenis provincials del metall a tres i quatre anys amb pèrdues de poder adquisitiu. **Sense la complicitat absoluta de CCOO-UGT -degudament pagades pel govern-, seria impensable l'escassa mobilització de resposta, a diferència dels països veïns, amb vagues i ocupació dels carrers.** De la mateixa manera, CCOO-UGT són actors indispensables al Pacte de Toledo, al costat de la patronal, i han donat el seu suport a la reforma de les pensions, tractant de frenar el moviment pensionista.

2.7.- Pressuposts generals, sota l'ombra del deute. Els pressupostos generals han estat qüestionats per les seves expectatives de creixement de l'economia, molt superiors a la majoria d'estudis i la font d'ingressos consegüent que, probablement, no existeixi. Als anomenats, una vegada més «pressupostos més socials de la història», el «socials» que són, ho mesurem en l'impuls a la privatització de serveis: així, si les despeses del capítol I (treballadors públics) creixen un 6,6%, les del Capítol II (béns i serveis, on entren externalitzacions i subcontractes), puja un 18,3%, el triple!!

Una partida compromesa pel Govern és la despesa militar. El *Centre Delàs*, a la llum dels **Pressupostos Generals de l'Estat per al 2023**, afirma que «La despesa militar real espanyola per al 2023 serà de 27.617 milions, més del doble del que s'assigna al Ministeri de Defensa i per sobre del 2% del PIB que exigeix l'OTAN», és a dir, en plena emergència econòmica, s'avantposa l'OTAN, l'exèrcit i la indústria armamentista als sectors populars.

Les polítiques del Govern de pegats engrandiran el deute públic. Segons el Banc d'Espanya aquest octubre 2022, el deute públic va pujar 4.440 milions a l'agost, i l'últim any l'increment supera els 72.000 milions, un 6,9%, i va assolir un nou màxim històric: **1,49 bilions, el 116 ,1% del PIB.** L'interès del deute es calcula que augmentarà un 3,6% el 2023, fins a 31.275 milions d'euros, com a conseqüència de l'alça dels tipus d'interès. Aquest 2023 vencen gairebé 100.000 milions d'euros, que es tornaran a renovar amb crèdits en aquesta escalada del preu dels diners.

2. 8. La monarquia segueix a la corda fluixa, sense haver-se recuperat dels escàndols del rei emèrit. Les diferents propostes d'investigar-lo o de limitar-ne la inviolabilitat al Congreso han estat vetades sistemàticament per PSOE, PP i Vox. Però la seva visita el maig d'aquest any a Sanxenxo (Vigo) va recordar, amb el seu somriure sarcàstic, les seves vergonyoses causes arxivades, o eliminades en nom de la seva «inviolabilitat», i la que té pendent a Gran Bretanya per la denúncia de la seva ex-amant Corinna. Pel que sembla, a la Casa Reial no li va semblar oportú que tornés al juny com pretenia, i van intentar tornar a estendre el mantell de l'oblit sobre els escàndols, com abans havien fet empentint la foto de família: suprimint Urdangarín, Froilán, les princeses Elena i Cristina i el mateix Joan Carles I, i com encara apareixia l'escàndol de les «targetes black reals» -2020, 2021-, esquitxant els nets i la reina Sofia -només ella de 120.000 euros-, i l'herència teatralment «declinada» per Felip VI del seu pare -2020-, han acabat generalitzant la foto dels reis i les dues princeses, i punt. I tot i així... La trobada entre Felip VI i el seu pare, i la perillosa foto, al funeral d'Isabel II al setembre, va tornar a refrescar els greuges. I res esborra l'origen franquista de la monarquia a l'Estat Espanyol i els pactes que es van realitzar a la transició per a la seva implantació amb el consens de tots els partits de l'arc parlamentari de llavors. Així com recordar el paper de la monarquia al cop del 23-F.

El qüestionament a Catalunya, amb el qual s'havia desemmascarat el seu brutal paper de «Bonaparte», avui ha passat a segon pla amb l'aterratge auto-

mista d'ERC que va ajudar especialment en la recomposició de Felip VI, permetent-li tornar a Catalunya (Cercle d'Economia, Saló Nàutic...) sense manifestacions de repudi, encara que amb compte, com ara celebrant al juliol el lliurament dels premis Princesa de Girona, a... Cornellà. Però no n'hi ha prou, i al juny, enquestes relativament properes a la monarquia -no del CIS, que no pregunta sobre això-, reconeixien un empat tècnic entre monarquia i república.

2. 9.- La corrupció esquitxa totes les instàncies de l'estat. Sempre hem dit que la corrupció és intrínseca al capitalisme, més encara en un règim hereu del franquisme. Només aquest any, al juliol

van sortir les sentències del PSOE pels EROs d'Andalusia, amb un frau que va acabar ascendint a més de 1.200M euros de diners públics, que implicaven també CCOO i UGT i 4 dirigents per 35M. en «sobre-comissions» i condemnes de 6 anys de presó i 15 d'inhabilitació per malversació i prevaricació a Griñán, ex-conseller d'Economia i ex-president de la Junta d'Andalusia, i a 9 d'inhabilitació al també ex-president, Chaves. O la de la Gürtel que va condemnar al PP per lucrar-se el 2018, li va costar el govern a Rajoy, i a les arques públiques 863M.

Quan el laboratori de la Universitat de Toronto, *Citizen Lab* va destapar l'espionatge de més de 60 persones lligades al *procés*, amb el programa Pegasus de l'empresa israeliana NSO, que només es venia a governs, quedava al descobert que algun dels cossos de seguretat de l'estat (CNI, policia, guàrdia civil), amb autorització política o sense, estaven darrere de l'espionatge que arribava a l'avui president Aragonès, i als advocats del *procés*, entre d'altres. La «substitució» de la directora del CNI, Paz Esteban, per una altra estreta col·laboradora de Robles, ratificaven l'aval del govern -tant des de Defensa com del mateix Sánchez- a l'espionatge almenys als 18 independentistes reconeguts per part del CNI. A l'octubre, la documentació policial i judicial, que fins i tot ara havia estat classificada com a «secreta» per incriminar 13 CDR que seran jutjats per «terrorisme», revela que 38 activistes independentistes més -des d'advocats d'Alerta Solidària a militants d'Endavant- han patit, sota la justificació de la «lluita antiterrorista», un massiu espionatge policial, tant de guàrdia civil com de la policia nacional.

Però les clavegueres rebentaven al setembre, amb el tancament del cas *Tándem*, i les denúncies provades del corrupte ex-comissari Villarejo, un «espia» que treballava per a Policia i CNI utilitzant la seva empresa CENYT, per rendibilitzar els seus «secrets». Tot conegut pels successius directors adjunts operatius de la Policia, ministres d'Interior i fins i tot presidents del Govern des que va començar com a «agent encobert» als 90, fent treballs segons ell mateix, «molt més greus» que els descoberts per la via judicial. La implicació dels governs del PP, i en concret del de Rajoy, en l'organització d'una «policia patriòtica», amb tota mena de mitjans de «pressió», recentment els ha portat a judici a Andorra...

2.10.- El poder judicial qüestionat, mentre augmenta la repressió. I el poder judicial fa més de 4 anys que està caducat. Hi ha hagut diversos advertiments de la Comissió Europea per l'irregular de la situació. El seu president Carlos Lesmes va acabar per dimitir. El PP paralitza la seva renovació perquè es resisteix a cedir el control de l'organisme, ara que ha perdut la majoria parlamentària. La judicialització de tota la política fa del control dels jutges un instrument decisiu. És molt important a destacar el conflicte amb el Constitucional. D'una banda, com a baluard de la dreta política i utilitzat pel PP com a eina de desgast al govern del PSOE-UP. Però també utilitzat com una cortina de fum per allunyar el debat sobre la situació de la greu crisi econòmica, amb una situació de pujades de preus que estan empobriment la classe obrera.

Però la tendència al bonapartisme dels estats davant la crisi del capitalisme, en un intent d'escapar-se del control social, va associada a un enduriment de les polítiques repressives. PSOE i Unides Podemos, que van arribar al govern promentent la derogació de la llei mordassa, avui es disposen només a maquillar-la, com van fer amb el compromís de derogació de la reforma laboral. De fet, és el govern «progressista» qui més l'ha aplicat.

Les mesures «excepcionals» que van pretendre justificar per aplacar les ànsies de sobiranisme a Catalunya i que han portat a l'acusació contra més de 4.000 activistes, van anar de la mà de l'aplicació de sentències brutals als joves d'Alsasu. I vèiem com la repressió, utilitzant el recurs als delictes d'odi, han servit sobretot per protegir a Vox i a l'extrema dreta, i per criminalitzar la lluita antifeixista, com han estat aplicades amb els 6 de Saragossa o amb fins a 9 anys de presó com demanen per als 14 de Pego. La repressió també ha crescut contra la lluita obrera, com a la vaga del metall de la Badia de Cadis. La recent sentència de Xixon que condemna a 3'5 anys de presó 6 treballadores de la CNT és un atac directe als drets sindicals de manifestació i protesta. Cal no oblidar que l'aparell judicial ve de l'època franquista i això és un llast fins i tot en l'aplicació d'algun article progressista del nostre ordenament jurídic. Hi ha una majoria conservadora entre els jutges i fiscals que a l'hora d'aplicar les lleis demostren el seu biaix conservador, com ara en el judici de la Manada, en temes relacionats amb violència de gènere o en els de caràcter laboral o polític.

2. 11. Reorganització en la dreta. La dreta viu un procés de reorganització després de la **crisi final de Ciutadans**, que tan aviat va pujar com es va enfonsar, en un experiment d'un sector del capital financer per tenir una alternativa a Podemos, que es va basar inicialment de l'anti-catalanisme. Els seus vots van majoritàriament a PP i Vox.

El PP també va viure la crisi interna exemplificada en el xoc entre Pablo Casado i Isabel Ayuso, que es va resoldre amb la caiguda del primer i l'aparent control per part de Feijóo de l'aparell del partit. Segons les enquestes, l'efecte Feijóo, que al principi va acompanyar un ascens en intenció de vot als populars, s'ha vist frenada. El canvi de posició de Feijóo respecte a la renovació del poder judicial, sembla reflectir que no controla tan bé com semblava al principi el partit, i que la seva ala dura, que rebutja qualsevol pacte amb el Govern, amb Ayuso al capdavant, segueix marcant el pas. El seu assalt a la Moncloa sembla que serà de la mà de Vox, com ja han fet a Castella-la Manxa o a les anteriors eleccions a Andalusia.

Vox està creixent a les eleccions realitzades, **tot i que, segons les enquestes els últims mesos, el PP li ha guanyat terreny.** S'ha vist sacsejada per innumbrables crisis i escàndols interns que han acabat en la conformació de més sigles a l'extrema dreta: el 2020 *TúPatria* i *Valores, España Suma* - que al seu dia va fer servir Casado per captar C's-, *Junts per Espanya* -obertament ultradretà, reivindica Franco, Primo de Rivera, Blas Piñar i Le Pen, així com a la resta d'ultradretans europeus- i el 2022 *Libres* i el fracassat corrent crític *VoxHabla*. Serà o no a través de Vox, però a l'escalfor de l'impuls internacional -i del multimilionari finançament dels propietaris d'El Corte Inglés, FCC i OHL, entre d'altres, que el van fer pujar a partir de la ultraconservadora *Hazte Oír*- l'extrema dreta amenaça créixer i preocupa especialment quan més enllà dels resultats electorals, és capaç de reunir 20.000 persones als carrers de Madrid. Només cal veure que a Itàlia *La Lega* de Salvini semblava acariciar la majoria quan va caure i al seu lloc *Fratelli d'Italia* de Meloni va pujar com l'escuma.

2. 12. PSOE i Podemos. La política del Govern PSOE-IU/Podemos és una **llista d'incompliments** interminable: la no derogació de les reformes

laborals o de la Llei mordassa, el no manteniment del poder adquisitiu de les pensions, la reforma del codi penal, la llei de protecció de l'habitatge... juntament amb això, decepcions com l'elevació dels pressupostos militars (majors que a governs del PP) en plena emergència social, la política migratòria repressiva en complicitat amb el Marroc (assassinats i brutal devolució a la frontera de Melilla), traïció al poble sahrauí... Sánchez aguanta entre permanents equilibris a la corda fluixa... **però de moment no cau:** Podemos i CCOO-UGT d'una banda, ERC de l'altra, li permeten seguir viu. Aquest paper de fre dels seus guarda-flancs és el que explica que el seu desgast no sigui proporcional a la seva política antiobrera. Els resultats electorals, amb l'excepció de les eleccions catalanes, s'han comptat per desastres, per la qual cosa Sánchez no té interès a precipitar eleccions i sí a continuar trampejant com pugui la situació, esperant alguna conjuntura millor.

A la seva esquerra, **la crisi de Podemos i IU no ha deixat d'aprofundir-se**, amb resultats electorals adversos, la marxa mateixa de Pablo Iglesias i obligant -amb fortes resistències a Podemos- a l'enèsima reconstrucció d'IU, de la mà de Yolanda Díaz: més del mateix amb el projecte *Suma*. El problema és que a l'esquerra del Govern PSOE-IU-Podemos no es construeix una alternativa veritablement per la ruptura. En aquestes condicions, sense aquesta alternativa a l'esquerra del Govern, la crítica al govern prové del PP i de Vox, que, més aviat que tard, arribaran a la Moncloa. Tampoc no queden

gaires esperances amb *Adelante Andalucía* (amb *Anticapitalistas*) que, amb una política de concessions des de l'Ajuntament de Cadis, no es volen definir respecte al tema nacional, ni tan sols per l'autodeterminació, «fins després de les municipals», negaven qualsevol possibilitat de front antirepressiu, i ara, davant dels PGE, presenten als grups afins un munt d'esmenes parcials. Tot i així, amb ells caldrà continuar intentant-ho.

2. 13. Relativa estabilització de la qüestió nacional amb el règim.

2.13.1. Catalunya. L'acord ERC-PSOE actua com un dic de contenció de l'enfrontament Catalunya-monarquia, i de reestabilització del marc constitu-

cional, després de 5 anys de repressió i desmobilització, que han esterilitzat l'1 i 3 d'octubre del 17 -juntament amb l'efímera proclamació de la república catalana del 27 d'octubre-, el punt més àlgid de la lluita pel dret d'autodeterminació.

Crisi i ruptura del Govern ERC-JXC a mans de la força de la mobilització de l'11 de setembre. La política d'ERC d'acord amb el PSOE amb l'aterratge autonomista no és qualitativament diferent de la de JXC, com van demostrar els dos anys de Govern Torra. ERC busca una estabilització a tres bandes, seguint els acords que van permetre aprovar pressupostos per al 2022: amb el PSC i Comuns, a canvi de Pressupostos estatals, de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona. Cap dels tres, ni tampoc JXC –que ha de resoldre la seva crisi interna– està interessat a precipitar eleccions.

El paper de la CUP és cada cop més irrellevant políticament. No perquè els seus vots poden ser substituïts pels de PSC o *Comuns*, segons convingui, sinó per la política a la deriva. Davant l'oportunitat de construcció d'una alternativa a les direccions d'ERC i JXC, cada vegada més qüestionades per sectors independentistes i davant d'un agreujament de les condicions de vida de la classe obrera i dels sectors populars, la CUP perd una vegada i una altra les oportunitats. Cada cop més burocratitzada, i travessada per les crisis i ruptures per l'esquerra d'*Endavant* i *Arran (Horitzó Socialista)*, o del sindicat I-CSC, feu de *Poble Lliure*, veu debilitada la participació de la militància i reduïdes les seves bases, mentre es va consolidant com a aparell electoral. Tot i que, ara com ara, continua sent l'única organització que, sobre el paper, defensa la doble ruptura.

2.13.2. A **Euskal Herria** els frecs amb el règim han quedat reduïts a mínims. Al març d'aquest any, el 'no' a la independència assoleix el 40%, la xifra més alta en els últims 24 anys i només el 22% estaria per la independència. I és que el control polític es manté amb una **còmoda majoria del PNB** –l'únic dels pilars centrals del règim des de la Transició que es manté impertorbable– i un govern de coalició amb el PSE: 31 diputats del PNB i 10 del PSE-EE, dels 75 que té l'*Eusko Legebiltzarra*

(Parlament). Tots dos partits, amb creixement el 2020. L'estabilitat la reforcen els pactes amb *EH-Bildu* que, com als pressupostos del 2022, li donen 21 abstencions a canvi d'algunes modificacions. Per fora queden només, amb 6, *Elkarrekin Podemos-IU* (havent perdut 5) i PP+Cs (retrocedint 3) i 1 de Vox, per primera vegada al Parlament. Aquesta estabilitat es reforça amb «**acords de país**», com l'educatiu que va reunir el 90% de la cambra, el PNB i el PSE-EE, i els dos principals grups de l'oposició, EH-Bildu i Elkarrekin Podemos-IU.

El gir a les institucions i la socialdemocratització d'EH Bildu (nascut de la coalició de *Sortu* amb una escissió del PNB (EA) i una altra d'IU (*Alternatiba*) més el corrent pacifista ja desaparegut d'*Aralar*), el porta a acords amb ERC i BNG, però l'ha mantingut com a segona força (creixent en vots el 2020, probablement reabsorbint la caiguda de *Podemos*), amb pes municipalista i decisiva en la governabilitat a Navarra i a l'estat. Les enquestes per a les forals i municipals del 2023 li auguren vent de cua. Per a elles, *EH Bildu*, deu anys després d'ETA, gira encara més a dreta formant un «**front ampli sobiranista pactista, ecologista i feminista**». La branca vinculada als presos d'ETA, coneguda com a EPPK, també ha virat 180 graus i ja accepta reconeixements del dany causat i treballs penitenciaris. La dispersió, ja és història amb la meitat del voltant de 200 reclusos a presons d'Euskadi o Navarra i cap més enllà de Madrid. El «**front ampli**» impulsat per *Sortu*, genera una *infininitat de tensions*: a l'interior, on la línia crítica amb l'històric Joseba Álvarez, a l'últim congrés va assolir el 22% de vots; a la coalició, *Eusko Alkartasuna* (EA) està dividida per l'hegemonia de *Sortu*; i amb *Alternatiba* -que té molta afiliació per fora d'*EH Bildu*- i en sindicats com LAB o *Steillas*, per l'acord educatiu -perquè afavoreix una privatització que ja és del 50% del sistema educatiu basc, en equiparar-lo i unificar-lo amb la xarxa pública i perquè tampoc garanteix l'euskera, encara que l'acord s'afirmi el contrari-. **EH Bildu atrapa cada cop més independents que no procedeixen de l'esquerra abertzale tradicional**, sumant suports de l'extingida *Ezker Batua* (la marca d'IU a Euskadi durant anys), inclòs l'exconseller Javier Madrazo,

o l'exconsellera amb el PSE-EE Gemma Zabaleta.

Producte d'aquesta dretanització cap al «front ampli», és la **pèrdua de la joventut** que, en lloc d'engruixir les joventuts de *Sortu*, *Ernai*, s'apropen a GKS (*Gazte Koordinadora Sozialista*), un moviment aliè a l'esquerra abertzale i d'ideologia comunista revolucionària (sense relació amb el PCE (EPK en

euskera) que té dos escons al Parlament Basc dins d'IU, al seu torn, dins de la coalició amb Podemos). GKS forma part de l'autodenominat *Mugimendu Sozialista*, totalment oposat a la línia política d'*EH-Bildu*, relegant la lluita nacional a un segon pla, i fent prevaldre la revolució i els postulats comunistes. Consideren també que «*el feminisme ve darrere de la lluita de classes*»: la seva organització feminista *Itaia* també està creixent. *Ernai* i el GKS han arribat a l'enfrontament físic.

El panorama d'organitzacions es completa amb les restes de les ruptures de l'esquerra abertzale, ATA, HB (per *Herritar Batasuna*), *Jarki* o *Jardun*, que discrepen de *Sortu* en la seva decisió de renunciar a la doble via, al seu dia anomenada 'polític -militar'. Fa un parell d'anys encara van reparèixer alguns sabotatges al voltant de la vaga de fam del pres Patxi Ruiz, però ara sembla que només són grups molt reduïts, i la majoria formats per persones de més de 40 anys.

2.13.3. Galiza és una de les comunitats autònomes que acumula més **governos del PP** consecutius. La popularitat de Feijóo el va mantenir a la presidència de la Xunta des del 2009 malgrat les seves polítiques antiobreres, els seus escàndols amb narcotraficants, els nombrosos casos de corrupció del PP de Galiza, la repressió política i sindical, o les cada vegada pitjors condicions de vida de la classe treballadora gallega: el 2021 hi va haver més de 1.500 desallotjaments, la taxa de desocupació arriba al 10,8% i l'índex de pobresa està en un 25,4% (arribant al 34% en nenes i joves); les darreres xifres indiquen una emigració que supera el mig milió de persones (sobre una població de 2,6 milions).

Tot i el que es creia en un primer moment, la anada de Feijóo al PP de l'estat espanyol no ha fet disminuir la popularitat del PP; segons les darreres enquestes, el PP mantindria la majoria absoluta i continuaria concentrant tot el vot de la dreta (de nou, ni VOX ni Cs entrarien). El vot d'esquerres continua inclinant-se cap al **BNG**, que va fer *sorpasso* al PSdeG a les eleccions del 2020, i es va emportar els vots de la coalició **En Marea/Podemos**; la desaparició de Podemos de la Xunta de Galiza (va passar de 14 escons a cap) és un avenç del que passaria en les següents eleccions autonòmiques a la resta de l'estat. Cal veure si el nou projecte de Yolanda Diaz (que oportunament presentava l'estiu passat a O Courel) pot recuperar part dels vots de Podemos.

A nivell de moviments i lluites, s'estan veient nombroses vagues en diferents sectors, sent les més importants les del sector naval, però també hi ha hagut vagues al comerç, SAF (*Servizo d'Axuda no Foga*), mitjans de comunicació,... El sindicat amb més afiliades a Galiza és la **CIG (Confederación Intersindical Galega**, 75.000 afiliades), que es defineix com un sindicat

de classe que defensa la identitat nacional de Galiza. També s'estan veient importants mobilitzacions del moviment feminista i LGBT, tot i que ara com ara sembla que estarien impulsades des del BNG o organitzacions afins a aquest.

2.13.4. Al País Valencià actualment governa el **tripartit format per PSPV, Compromís i Podemos**, que segons totes les enquestes sembla pot perillar per a la propera legislatura en no ser segur que *Podemos* obtingui vots suficients.

La vicepresidenta de la Generalitat, Mónica Oltra, va presentar la dimissió en ser imputada pel presumpte encobriment del cas d'abús del seu ex-marit a una menor tutelada pel qual va ser condemnat. La pressió del seu propi partit, *Compromís*, que aparentment també denota pugnes internes entre els diferents partits que formen la coalició (integrada per *Esquerra Unida del País Valencià*, *Bloc Nacionalista Valencià*, *Els Verds del País Valencià*, *Els Verds Esquerra Ecologista del País Valencià* i *Esquerra Republicana*), i dels seus socis de govern, tant PSPV com Podemos, va por-

tar Mónica Oltra a prendre la decisió de deixar els seus càrrecs institucionals. Posteriorment es va demostrar que tot formava part d'una denúncia falsa propiciada per sectors d'extrema dreta.

Una altra polèmica va ser la decisió del

president de la Generalitat Valenciana, el socialista Ximo Puig, de rebaixar aquest any, en la part en què té competències, l'IRPF a les rendes inferiors a 60.000 euros que no va comptar al seu moment amb l'aprovació de *Compromís* i *Podemos* i amb declaracions encreuades de deslleialtat en saltar-se la proposta de llavors del PSOE de no rebaixar els impostos.

Durant molts anys va campar a plaer el PP, i va ser no només un niu de vots per al PP estatal, sinó també niu de corrupció política. Un bon nombre dels imputats del PP han estat del País Valencià, amb grans escàndols com els del circuit de Fórmula 1 i d'especulació urbanística.

També durant de molts anys **l'extrema dreta** va ser molt activa amb assassinats (Guillem Agulló) i presència al carrer (Pego, 9/10/2017), però aquesta presència ha disminuït, encara que segueixen apareixent esporàdicament el 9 d'octubre.

Els moviments polítics i socials des de l'esquerra

reivindiquen un finançament millor i la reciprocitat respecte a les televisions, en cap cas no s'esmenta la reivindicació de l'autodeterminació. És testimonial la presència de l'esquerra independentista. Són molt importants els moviments antiautoritaris, el moviment antifeixista i l'organització als barris. Cal remarcar que el moviment feminista i el moviment de LGTBIQ tenen un gran pes al País Valencià amb massives manifestacions.

El fet més reivindicatiu el tenim el 9 d'octubre, Diada del País Valencià, que per a l'esquerra valenciana i el sindicalisme alternatiu és una gran mobilització reivindicativa.

2. 14.- Efectes de la destrucció ambiental capitalista. El canvi climàtic és una realitat palpable: augment de les onades de calor, amb la sequera creixent, els incendis han crescut de forma notable, aquest estiu a nombroses zones han tingut restriccions en el consum d'aigua. Hi ha una constant pèrdua de sòl fèrtil i un procés accelerat de desertització. El canvi de condicions climàtiques també provoca l'arribada d'espècies invasores que destrueixen la biodiversitat.

Un dels motors dels moviments per la defensa ambiental ha estat el qüestionament del model de desenvolupament econòmic, basat en el turisme a gran escala, que disparen les emissions i acaben amb un empobriment generalitzat de la població treballadora. És urgent un canvi de política econòmica. Sense una ruptura amb la lògica capitalista del màxim benefici, no hi ha futur.

III. Moviment obrer i moviments socials

3.1.-Moviment obrer i sindicats. CCOO i UGT segueixen sent els sindicats majoritaris, però cada cop més qüestionats. Mentre retrocedeixen deixen espai de construcció a un sindicalisme alternatiu. Tot i això, la seva atomització és un gran problema a l'hora de poder aixecar alternatives a CCOO i UGT. CGT se situaria com el tercer sindicat, però el seu sectarisme li impedeix jugar aquest paper referent per impulsar un acostament de la resta del sindicalisme combatiu.

Després d'uns anys durs de tancaments, en què la lluita de resistència va ser aïllada, avui és la inflació i la lluita pel poder adquisitiu la que se situa al centre de la resistència obrera. Si l'any passat es va tancar amb la gran lluita del metall de la Badia de Cadis, el principal referent a la primavera va ser la lluita del metall de Cantàbria. A Cadis va sorgir, amb la **Coordinadora de Trabajadores del Metal (CMT)**, un nou referent de lluita. A l'estiu, ja amb la inflació disparada, va tocar el torn al sector aeri, a la tardor va saltar la vaga de TMB Barcelona. El metall renovava convenis aquesta tardor, però després de l'acord de CCOO i UGT només queda el de Biscaia, amb vagues el 27 i 28 d'octubre amb fort seguiment, i el 2 de novembre.

Però el més significatiu de la mobilització a Catalunya van ser les **vagues de docents**. Van començar donant continuïtat a la lluita per l'estabilitat de les interines contra l'*l'cetazo* convocada per sindicats de la Taula, sobretot CGT i IAC, i va seguir amb la convocatòria de CGT en solitari. Més endavant, les vagues i mobilitzacions històriques perquè van ser massives i encadenades. Tot i ser convocades unitàriament per tots els sindicats –inclosos CCOO i UGT– però des de dalt, van tenir una resposta contundent per part del professorat.

Aquest curs començava amb la notícia de l'acord entre el Departament d'Educació i els sindicats per la reducció d'una hora lectiva a tot el professorat a partir del gener del 2023. La mesura, sent prioritària entre les demandes que van donar lloc a les 9 vagues històriques del curs passat i va suposar un increment de plantilla de més de 3500 docents, ha generat controvèrsia per la seva aplicació a mitjan curs (generant dificultats organitzatives a l'hora de refer horaris) i, sobretot, per la manca de consulta a les treballadores, ja que va suposar la

A Catalunya, com a continuïtat del moviment que va generar la vaga general del 3 d'octubre del 2017, va néixer la **Taula sindical alternativa** -CGT, IAC, COBAS, COS, CNT i SO-. En ella, té un paper molt important la CGT, però el seu sectarisme recurrent és un obstacle. Així com la *Taula Sindical* va ser essencial a la convocatòria de la vaga general del 3 d'octubre de 2017, avui continua sent estratègic, a no només per impulsar lluites del moviment obrer i moviments socials, sinó també com a pont, a través de la lluita antirepressiva, amb l'esquerra del sector independentista.

desconvocatòria de les 2 vagues que hi havia convocades al mes de setembre.

A això, cal sumar l'avançament de l'inici de curs (amb contractació de personal externalitzat per fer-se càrrec de l'alumnat a les tardes a infantil i primària), l'entrada en vigor del nou currículum (que obliga a modificar de pressa i corrents qüestions pedagògiques i d'avaluació a gran part del professorat) i com s'està duent a terme el concurs de mèrits per fer funcionàries a part del personal interí (que, tot i ser un triomf de la mobilització, no ofereix prou places i manté una baremació que continua sent injusta).

En aquest context, l'ambient actual als centres és d'enuig, però no de la ràbia que va donar lloc a les vagues del mes de març passat. Així i tot, no és descartable la convocatòria de noves mobilitzacions contundents, encara que segurament ja no seran unitàries. Aquí falta veure com evoluciona la posició de CGT Ensenyament que, amb l'acord es va quedar «enganxat» a la unitat sindical, i està en procés de debat intern, però que ha de tornar a impulsar i «enganxar-se» en les estructures de base.

Encapçalada per **LAB i ELA, la majoria sindical a Euskadi** és diferent de la resta de l'estat i ha impulsat massives mobilitzacions. No van convocar vagues, tot i que va amenaçar per fer-ne contra la reforma laboral de Díaz. També ho ha fet, reiteradament, amb els pensionistes. Van convocar vaga d'un dia per combatre la precarietat al sector públic, i ara Steilas, ELA i LAB convoquen dues jornades de vaga contra l'avantprojecte de llei educativa, amb la reivindicació de «Pública, euskaldun i pròpia», el 30 de novembre i el 14 de desembre. Així mateix, CCOO, LAB i UGT (amb ELA en convocatòria separada) convocaven a les 3 jornades de vaga del Metall de Biscaia citades més amunt. De conjunt, però, la mobilització tampoc ha fet un salt qualitatiu.

Al País Valencià hi ha un sindicalisme de les mateixes característiques que a la resta de l'Estat. Per exemple, manté la pau social a la Ford, on la UGT és majoritària, amb múltiples EROs. També hi ha un sindicalisme combatiu com el de la *Intersindical Valenciana*, amb una gran implantació al territori, i també cal tenir en compte la CGT.

La passivitat sindical del sindicalisme combatiu és molt preocupant. Només han estat presents en petits conflictes obrers que, sense deixar de ser importants, no són capaços de plantejar-se la convocatòria d'una vaga general per a la qual hi ha prou motius, en coordinació amb els moviments socials. Cal que com a partit continuem implicant-nos al si d'aquest sindicalisme combatiu i treballem per la convocatòria de la vaga general.

3. 2.- Moviments socials.

• **Pensionistes.** Després de més de deu anys de mobilitzacions, malgrat la pandèmia de la COVID, amb els morts a les residències, el moviment pensionista ha continuat al carrer per defensar el sistema públic de pensions

tant davant del govern del PP com davant del PSOE /UP. Tant l'un com l'altre han fet reformes, en el marc del Pacte de Toledo, que perjudiquen els pensionistes.

Cal ressaltar que el 15 d'octubre es va dur a terme una manifestació massiva a Madrid amb una gran presència del sindicalisme combatiu i els moviments socials donant perspectiva a la lluita per les pensions, per la defensa dels serveis públics i per l'augment de salaris segons l'IPC real.

El moviment pensionista, malgrat les ingerències d'*Izquierda Unida* i *Podemos*, ha mostrat durant aquests anys que és l'únic moviment social que s'enfronta directament al govern del PSOE/UP.

- Moviment feminista: avenços i retrocessos.

Que les dones treballadores som les més afectades quan arriba una crisi econòmica no és cap novetat. Els governs capitalistes aprofiten la nostra situació de precarietat per fer-nos pagar aquesta crisi. Cal denunciar la bretxa de gènere que patim les dones tant en salaris com en pensions conseqüència del nostre rol a la societat patriarcal, que ens aboca a salaris i pensions de misèria. El rol essencial dels nostres treballs ens ha ubicat a la primera fila de la lluita contra la pandèmia, però a costa de la nostra sobreexplotació. A més, la manca de socialització de les tasques de cures i domèstiques, així com la manca de polítiques públiques de conciliació familiar, ha fet encara més complicada la situació. La destrucció de llocs de treball ha afectat sobretot les persones amb menys ingressos, la majoria dones, joves i migrants. Una realitat gravada dia a dia per una inflació creixent a

tot el món i un major deteriorament de les nostres condicions de vida, amb una pèrdua del poder adquisitiu que també ens afecta particularment. Més encara tenint en compte que, per exemple, la gran majoria de famílies monomarentals són encapçalades per dones.

Les diverses formes de violència que patim les dones són formes de disciplina per mantenir-nos submises i sobreexplotades. Per això també en moments de crisi econòmiques ataquen altres drets com els sexuals i els reproductius. Així ho veiem als Estats Units, amb la greu situació al voltant de l'avortament. Això evidencia també que un sector de la burgesia mundial té de manera particular dins dels seus plans els atacs a les dones i persones dissidents. Però, el moviment feminista continua sortint als carrers i plantant cara als discursos i polítiques en contra dels drets. Així ho fan les dones a l'Iran, fent front a un règim dictatorial i reaccionari, i demostrant que les dones podem ser l'avantguarda de processos revolucionaris.

Les violències sexuals són un problema i part de les principals reivindicacions a l'Estat Espanyol, sobretot després del cas de La Manada. La situació és molt greu, ja que es comença a veure un augment d'aquest tipus d'agressions com una forma de reacció masculista a la nostra lluita i també com una conseqüència de la impunitat judicial i institucional. Exemples d'això són l'ús de les xeringues -amb drogues o sense- com a mètode de violència que s'ha estès. Hem d'estar molt atentes al creixement d'aquestes pràctiques perquè expressen un augment esgarrifós d'accions que pretenen generar por a les dones, per això són considerats actes de terror sexual. Primer de tot, fem una alerta, exigim protocols d'actuacions i pressupostos per a campanyes i polítiques de prevenció i reivindicuem l'autodefensa.

A l'Estat Espanyol i a Catalunya el moviment feminista ha estat dels més dinàmics i amb capacitat de mantenir grans convocatòries com les del 8 de març amb desenes de milers de persones als carrers. En aquestes convocatòries també s'expressen els diversos sectors que hi intervenen. Sobretot augmenta un debat al voltant del caràcter de classe del moviment feminista que es veu als debats amb els sectors interclassistes i petits burgesos com *Ca la Dona* que arriba a defensar que el 8M és el dia de «totes les dones». Aquesta és la nostra principal disputa en el moviment, així com ho és en els moviments de caràcter democràtic: impulsar un pol de classe i d'esquerres. No tan sols per una qüestió de principis sinó perquè és impossible posar fi a l'opressió patriarcal en el marc del sistema capitalista. Això no exclou, evidentment, tota unitat d'acció dins del moviment, però sempre intentant construir i enfortir aquesta postura. En aquest sentit, semblaria que a la CGT es fan passos, però per la despolitització, desorganització, sectarisme i anti partidisme, dificulten aquesta tasca estratègica. Així i tot, hem aconseguit avançar amb més actuacions comunes en assemblees i reunions del moviment, però sempre sota una pressió permanent de part

nostra. També notem en el moviment, polítiques de divisió en tota la interseccionalitat i la combinació de les diverses opressions. Nosaltres som contundents: és més que evident que les diverses opressions es combinen fent la situació encara més greu per les dones racialitzades, migrants, etc. I hem de tenir una política de reconeixement d'aquesta qüestió i posar-hi eixos que donin resposta. Així ho vam fer defensant el passat 8M la importància que la consigna principal fos al voltant de la campanya de *Regularització, ja!* Però, això no ens ha d'impedir de diferenciar-nos de polítiques i orientacions de divisió d'alguns sectors que decideixen fer les seves convocatòries i divideixen el moviment. Reconeixem la combinació de les opressions, així com entenem que qui ordena sobretot la nostra política és l'explotació de classe.

Hem de continuar aprofundint la nostra intervenció i la política envers el moviment impulsant la construcció d'un pol d'esquerres, de classe i de combatiu.

- **Moviment LGBT.** En els darrers anys hem vist un augment en el nombre de denúncies per violència LGBT-fòbica: des de comentaris vexatoris i insults cap al col·lectiu, fins a violència física, havent incrementat el nombre de denúncies per agressió física un 70% el darrer any. Si bé el percentatge

d'agressions denunciades creix en part gràcies a les campanyes de suport que fan nombroses organitzacions LGBT, això no significa que no hagi augmentat la violència cap al col·lectiu; així vam veure el juliol del 2021 com aquesta arribava al seu màxim exponent amb l'assassinat de Samuel Luiz.

Els agressors se senten encoratjats per declaracions de partits polítics i organitzacions reaccionàries que continuen reproduint discursos d'odi cap al col·lectiu amb total impunitat, recolzats per institucions i pels mitjans de comunicació. No només donen veu als discursos obertament LGBTfòbics de VOX, del PP o de l'Església, també reproduïxen l'estigma a què sempre hem estat sotmeses i que ens empeny a la marginalitat; així, el maig passat, institucions sanitàries relacionaven intencionadament i sense cap rigor científic l'orientació sexual amb la verola del mico.

Des de fa més d'un any, un dels temes centrals

en el moviment LGBT és la lluita per l'aprovació de la Llei Trans. Ja l'any passat vam veure com el govern PSOE-Podemos cedia a les pressions de sectors del moviment feminista obertament transfòbics i rebaixava les demandes del col·lectiu trans, diluint una Llei Trans més que necessària en una Llei LGBT que deixa fora qüestions fonamentals. A sobre, fa un mes veiem com el PSOE s'alineava amb PP i VOX i votava seguir postergant aquesta llei.

Discursos contra el col·lectiu i, sobretot, discursos que neguen la identitat de les persones trans, estan creixent dins d'organitzacions autodenominades socialistes i d'esquerres, organitzacions que estan guanyant pes entre la joventut. És, per exemple, el cas de *Frente Obrero* (organització obertament transfòbica i antifeminista que nega el potencial revolucionari de les dissidències i planteja falsos dilemes entre els drets del col·lectiu i els drets de la classe treballadora). També veiem derives transfòbiques dins d'organitzacions de *l'Esquerra Independentista*, com a l'organització juvenil *La Forja*, on està guanyant molt de pes un discurs transexcloent purament biologicista.

Actualment, les organitzacions LGBT que van tenir molt de pes després de la transició estan totalment institucionalitzades i no acaben de trencar amb el PSOE. Però entre la joventut està creixent un moviment de les dissidències sexuals i de gènere que es reivindica anticapitalista i que rebutja de cara el Capitalisme Rosa i la mercantilització de la nostra lluita. Tot i que encara és molt dispers i molt variat pel que fa a línia política, hem d'avançar cap

a la construcció d'un moviment LGBT independent dels governs i institucions, anticapitalista, que desenvolupi l'autodefensa, i que treballi coordinat amb el moviment feminista i amb el conjunt de la classe treballadora.

- **Per l'habitatge.** La situació de l'habitatge a l'estat espanyol se segueix agreujant en el context de postpandèmia i crisi econòmica. Els preus de l'habitatge cada cop són més inaccessibles. A Barcelona ciutat la mitjana d'un pis de lloguer és de 18,30 €/m². Els desnonaments per impagament de lloguer augmenten. Catalunya encapçala la xifra suposant un 23% dels desnonaments a l'Estat. També al País Valencià es pateix la xacra dels desnonaments, per províncies, a la d'Alacant van

ser 684 els llançaments, a València 615, i a Castelló 225, cosa que dona un total de 1.524 fins al mes de l'octubre del 2022.

Davant d'aquesta situació, el govern té una política de mínims mitjançant la pròrroga de la moratòria de desnonaments de les famílies vulnerables i la convocatòria de les subvencions pel pagament del lloguer. Mentrestant, bloqueja el projecte de Llei de l'Habitatge, un dels acords principals de govern PSOE-UP.

El moviment per l'habitatge respon a aquesta situació reclamant el desbloqueig, exigint la introducció d'esmenes que garanteixin el dret real a l'accés a l'habitatge, com la incorporació dels habitatges de la SAREB al parc públic. Així com mobilitzant-se davant de l'intent de modificació de la Llei d'enjudiciament criminal davant de les ocupacions i la seva criminalització. Per contra, el passat 1 d'abril el govern de coalició PSOE-Podemos va cedir la gestió de SAREB als fons especulatiu Blakstone i Hipoges quan aquesta mateixa gestió es podia haver cedit bé als ajuntaments, bé als governs autonòmics, i prèvia conversió en habitatges socials, aquests podien haver augmentat considerablement el parc públic destinat a pal·liar les enormes mancances existents a l'Estat Espanyol en la matèria.

Les organitzacions amb més pes són la PAH i el Sindicat de Llogateres, a Catalunya. A Barcelona el moviment per l'habitatge s'organitza mitjançant «grups/sindicats d'habitatge de barri», coordinats en l'àmbit territorial organitzant campanyes com «Guerra contra Cerberus», i el «Congrés d'Habitatge» com a espai de debat transversal. La seva acció diària se centra a frenar desnonaments i lluitar per un sostre per a les companyes.

El moviment està format principalment per joves i persones migrades, ateses les dificultats d'accés a l'habitatge d'aquests col·lectius.

- **Immigració.** Els treballadors/es immigrants continuen abandonats a la seva sort pels aparells sindicals i polítics. Aquest any 2022, s'ha posat en marxa una campanya estatal de recollida de signatures per a una regularització extraordinària de forma immediata a 500.000 persones migrades. Aquesta campanya aconsegueix aglutinar els esforços de milers de persones activistes, tant migrants com locals. Encara que no aconsegueix mobilitzar les desenes i centenars de milers que pateixen directament la manca de papers.

Tot i les limitacions que té la campanya, va forçar el govern a fer una reforma del Reglament de la Llei d'Estrangeria, que possibilita que alguns treballadors/es immigrants i les seves famílies, aconsegueixin la regularització. Però la Llei d'Estrangeria i el requisit de presentar un contracte de treball, són els dos obstacles fonamentals que la majoria no aconsegueix superar. **Perquè no hi ha cap garantia que les Cortes de Madrid i els seus diputats votin una regularització extraordinària, més**

Nacional Antirepressiva impulsada per l'ANC, on sorgeix el *Front Comú Contra la Repressió* (inclosa *Meridiana resisteix*). El 19/2/2022 hi va haver manifestacions a tot Catalunya convocades per *Tombem les Lleis Repressives*, grup impulsat per la *Plataforma Antirepressiva de Ponent*, nascuda per denunciar l'empresonament de Pablo Hassel i denunciant el cúmul de repressió a tot Catalunya. La *Plataforma 3 d'Octubre*, que venia de la vaga general del 2017, va quedar a l'esquelet, amb molt poca activitat, excepte la commemoració del 30. La CUP fa campanya antirepressiva a través d'*Alerta Solidària*, Òmnium cultural crea el mapa contra la repressió i l'ANC amb la campanya *Jo acuso*, són les principals eines que s'han organitzat a Catalunya.

enllà de la reforma del Reglament que va entrar en vigor el 16 d'agost d'aquest any. Des de LI, impulsem una mobilització a Madrid el mateix dia que es lliurin les signatures a les Cortes.

L'inici de la invasió d'Ucraina provocà l'arribada de milers de refugiats i refugiades a l'estat espanyol. Aquí s'evidencia les dues vares de mesura de la Unió Europea i el govern PSOE-UP, regularitzant la seva situació en dies, però imposant tanques, camps de refugiats o la mort al mar o al desert. Així va succeir la massacre humana més gran a la tanca de Melilla, el 24 de juny, provocada pel govern del Marroc i el de l'estat espanyol. **Per això des de LI, diem, No a la impunitat. Investigació, judici i pena per als responsables materials i intel·lectuals del Marroc i de l'Estat espanyol.**

LI va participar en les dues campanyes de solidaritat recollint firmes, en manifestacions, organitzant xerrades (València, Lleida, Girona, Barcelona, Vilafranca del Penedès, Madrid, etc.).

Denunciem igualment l'existència dels CIES que són autèntics centres d'internament i de mort, presons racistes en què es vulneren sistemàticament els drets humans i braç executor de polítiques antipersones, amb les consegüents campanyes que s'estan realitzant pel tancament i per la fi de les deportacions.

Participem també a la campanya per la ruptura de l'agermanament entre la ciutat de Barcelona amb Tel-Aviv. I des de principis d'octubre a les mobilitzacions de la comunitat de l'Iran a Catalunya, dirigides per les dones, per democràcia i llibertat i per la fi del règim assassí dels Aiatol·làs. Estem fent xerrades amb molta participació sempre comptant amb la veu d'alguna dona iraniana.

- **Contra la repressió.** Aquest darrer any s'ha aprofundit l'estratègia repressiva combinada de l'estat espanyol amb la Generalitat de Catalunya. No ha parat el degoteig de casos i les penes astronòmiques que han caigut sobre la gent, amb un moviment atomitzat i amb més de 4.500 represaliades només a Catalunya.

El 2/10/2021 se celebra a Girona la *Conferència*

La incapacitat d'unificar la lluita antirepressiva genera respostes disperses i reduïdes majoritàriament a campanyes per xarxes socials o mediàtiques per mitjà de signatures. Les diverses plataformes busquen mantenir la seva àrea d'incidència. Així i tot, *Tombem les Lleis Repressives* té una certa capacitat d'ajuntar les víctimes de casos repressius i els seus grups de suport, i són l'element més dinàmic de la lluita antirepressiva.

A la resta de l'Estat espanyol, el moviment s'organitza en assemblees antirepressives igualment atomitzades, algunes vinculades al moviment antifeixista i en grups de suport per causes concretes. Vam intentar, infructuosament, crear una plataforma estatal l'any passat i en aquest, mostrant la solidaritat tant amb els judicis de Pego i de Saragossa, viatjant a aquesta darrera.

Davant les mostres de connivència sense complexos (com les a les manifestacions al País Valencià) i la protecció per part dels cossos i forces de seguretat de l'Estat espanyol cap als actes d'extrema dreta (exemple del concert en què demanen el retorn al 36 a l'acte de VOX), hi ha un rebuig mediàtic i poca capacitat de resposta contundent amb mobilitzacions als carrers.

Al tancament de la Conferència, l'acord ERC/PSOE-PCE-IU-Podemos ha fet un salt al seu vessant repressiu. Amb la cantarella de «desjudicialitzar» la política, ERC primer va vendre autonomisme a canvi d'indults; i ara, amb la Reforma del Codi Penal, supressió de la sedició i matisos en la malversació que afavoririen els seus incriminats, a canvi dels «desordres públics amb agreujants» que empitjora la repressió sobre els milers d'encausats del carrer i els garanteix la presó en situar la menor pena en tres anys.

- **La joventut** és segurament el grup social que millor reflecteix la manca de perspectiva cap al futur. La taxa d'atur juvenil ja se situa per sobre del 30% a l'Estat espanyol i el 32% dels joves entre 20 i 29 anys està en risc de pobresa. La crisi climàtica –irreversible i amb efectes directes que ja formen part del present– i la crisi econòmica –que s'aguditza cada cop més sense que aparegui cap alternativa viable dins del sistema capitalista– generen en la joventut un sentiment de frustració i desesperació que canalitza de manera més destructiva que constructiva, encara que no es pot negar que la joventut

segueix tenint un paper rellevant en les lluites actuals en l'àmbit mundial.

D'una banda, la joventut no organitzada en general no se sent atreta per les organitzacions que intenten plantejar una alternativa al sistema actual en les diverses formes (partits, sindicats, moviment feminista, LGTBI, habitatge, ecològic). Després d'un període d'alça dels moviments democràtics (especialment del moviment feminista i de l'ecològic), durant el qual la joventut en conjunt va tenir un paper principal, actualment s'ha vist un allunyament respecte a aquests moviments i una tendència a buscar alternatives individualistes funcionals al sistema o sortides alienants i autodestructives. La desesperació esmentada s'expressa de forma extrema en successos com els esdevinguts a les Festes de la Mercè, on es busca a la festa un mecanisme per canalitzar tota la frustració i violència que suporten les esquenes de la joventut de forma equi-

vocada i sense orientació política.

D'altra banda, l'ínfima part de la joventut que sí que està organitzada, ho fa majoritàriament al marge dels partits i els sindicats, amb una clara actitud movimentista i antipartidista. Aquesta darrera tendència s'explica pel fet que es considera els partits com a elements funcionals al sistema i allunyats de la realitat. Així mateix, a aquest punt també se sumen les polítiques reformistes dels partits que van tenir el seu ascens en la crisi del 2008 i en què una part important de la joventut va posar grans expectatives pel fet que es presentaven com a rupturistes. A Catalunya, un dels moviments amb més presència de joves és la lluita pel dret a l'habitatge.

D'altra banda, aquelles joves que encara consideren útils els partits i els sindicats renuncien en part a les estructures que històricament han abanderat les lluites per manca de resultats. L'últim any estem veient com joves organitzades en partits polítics d'esquerres (o en joventuts de partits polítics) trenquen amb les estructures històriques i elaboren crítiques importants cap a les seves direccions, la seva falta de programa revolucionari i la seva deriva

reformista que, com diuen, fa impossible avançar cap a la fi del sistema capitalista. El cas més proper i recent és l'escissió d'Arran, que sembla que està impulsant una alternativa política a través d'un espai (encara no definit com a organització) anomenat *Horitzó Socialista* (HS). Aquesta situació no és exclusiva dels Països Catalans, sinó que hem vist el mateix procés (i amb discursos semblants) a diferents punts de l'Estat espanyol. Encara és aviat per definir políticament aquests nous espais, però sí que sembla que caracteritzen, en major o menor mesura, els moviments democràtics que neixen de la mateixa societat com a eines del capital, i tendeixen a defensar que tota estructura d'intervenció ha de tenir com eix central el partit, per la qual cosa sorgeix la necessitat d'integrar aquests moviments democràtics a les mateixes estructures

del partit.

Com a joventut, hem de continuar intervenint en els moviments, seguir polititzant-nos i intentar establir un diàleg amb totes aquelles joves que lluiten contra la burocràcia i la manca de discurs de classe de les seves direccions i intenten construir alternatives revolucionàries.

- No acaben de quallar com a tals – a excepció de la **Sanitat a Madrid**-, **els moviments en defensa dels serveis públics** (educació, sanitat...) i **els moviments contra la destrucció ambiental capitalista**, que són dispersos, amb accions aïllades com el petit grup d'estudiants que va acampar recentment al claustre de l'edifici històric de la UB.

18/12/2022

Resolució de tasques

Per a la construcció d'una alternativa de l'esquerra revolucionària

1. La forta crisi econòmica i les conseqüències per a la classe treballadora i els sectors populars fan preveure que s'aprofundeixin les lluites econòmiques i democràtiques. No hi ha possibilitat de construir una alternativa llevat que sigui **intervenint en les lluites de la classe treballadora, els joves i els moviments socials**, que s'enfrontin al govern de PSOE-IU-Unidas Podemos, la patronal i els governs autonòmics.

2. **Unir les lluites, per a la vaga general.** Davant de l'actual empobriment de la classe treballadora, hem d'avançar en la lluita per la unificació de les lluites, en defensa de salaris i pensions, dels llocs de treball i contra la precarietat, per a la vaga general. El gran problema de les lluites és que queden aïllades per la política de les direccions sindicals majoritàries. En aquesta batalla, hem **d'impulsar el sindicalisme combatiu**, que defensa la democràcia obrera i la mobilització com a dos pilars centrals.

3. La construcció d'una alternativa a l'esquerra d'IU-Podemos, passa pel desenvolupament d'un **Front d'organitzacions per la doble ruptura**: una ruptura democràtica amb el règim del 78 i per l'abolició de la Monarquia, que defensi el dret d'autodeterminació, és a dir, amb l'objectiu d'una federació lliure de repúbliques, juntament amb una defensa dels drets democràtics individuals i col·lectius. I una segona ruptura, amb el capitalisme, afrontant un pla de mesures urgents per treure la classe obrera i els sectors populars de la misèria en què els enfonsa el capitalisme en crisi.

4. A Catalunya, una expressió d'aquest front per a la doble ruptura en el que participem, és CUP-NCPG i CUP-PR. Malgrat les dificultats, hem de continuar lluitant perquè la CUP-UNCPG sigui aglutinant del front que necessitem. A escala estatal, continuem impulsant que la CUP-PR sigui impulsora d'un reagrupament -*Adelante Andalucía* i *Anticapitalistas*, fins ara, no semblen estar per agrupar una alternativa a l'esquerra del Gobierno-. Per això, és fonamental que acompanyi les lluites dels treballadors (com ho vam fer al metall de la badia de Cadis) i la lluita contra la repressió (com davant el 6 de Zaragoza o Pego).

5. **Impulsar l'internacionalisme.** El capitalisme és internacional i la resposta també ho ha de ser. La nostra solidaritat amb els pobles que s'enfronten a tota opressió. Solidaritat amb la gent d'Ucraïna que s'enfronta a la invasió imperialista de Putin, solidaritat amb les dones i la rebel·lió popular a l'Iran. No a la intervenció imperialista a Haití. Solidaritat amb la resistència del jovent i del poble palestí davant l'estat d'Israel.

6.- Programa d'acció.

• Per un pla obrer d'emergència:

6.1 En defensa de salaris i pensions. Indexació amb l'IPC real. Escala mòbil de salaris i pensions. No al Pacte de Toledo. Cal acabar amb la bretxa de gènere.

6.2 En defensa dels llocs de treball i contra la precarietat. Derogació de les reformes laborals del PP i del PSOE. Precaris a fixos. Davant dels tancaments, nacionalització sota control dels i de les treballadores.

6.3 Defensa del dret a l'habitatge. Intervenció de preus. Per un parc públic d'habitatges. Expropiació de pisos buits en mans de grans tenidors. No als desnonaments. Garantia de serveis bàsics (aigua, llum, gas ...)

6.4 Defensa de la salut, educació, serveis socials i pensions 100% públiques.

6.5 Contra la llei d'Estrangeria. Plens drets laborals i polítics per a les persones migrades. Prou racisme institucional.

6.6 No al pagament del deute i SÍ a impostos elevats de les grans empreses i fortunes. Nacionalització sota control obrer de la banca.

• Per a la ruptura democràtica amb el règim 78

6.7 Abolició de la monarquia, per una ruptura democràtica. Dret d'autodeterminació. Per una federació lliure de repúbliques.

6.8 Prou repressió dels independentistes i dels moviments socials. Llibertat dels empresonats, final dels exilis, llibertat sense càrrecs per als acusats. Derogació de la llei mordassa. Dissolució de l'*Audiencia Nacional*. Eliminació de la legislació antiterrorista. Dissolució de la Guàrdia Civil.

6.9 Ple dret a l'avortament lliure, gratuït en la sanitat pública. Prou violència masclista i LGBTfòbica.

6.10 Solidaritat internacionalista amb els treballadors i els pobles que lluiten: Ucraïna, Síria, Palestina o Haití.

• Per a un govern dels i de les treballadores.

18/12/2022

LI

Puedes suscribirte a nuestra revista mensual (a escoger versión en castellano o en catalán) enviando tus datos al apartado de correos y haciendo el ingreso por un año en la cuenta corriente: **ES64 2100 3459 3821 0022 0515** (25 euros si tenemos que mandártelo por correo dentro del Estado español). La suscripción de entrega en mano es de 17 euros, y podéis hacerla poniéndoos en contacto con cualquier militante del grupo.

Publicación mensual de Lucha Internacionalista. Dip. legal B-38619-2005 Lucha Internacionalista no se hace responsable de la opinión expresada en los artículos firmados.

**Aquí nos
encuentras**

✉ LUCHAINT@TELEFONICA.NET

📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)

🐦 [@LUCHAINT](https://twitter.com/LUCHAINT)

📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista: impulsamos la reconstrucción de la IV Internacional.

LI